

מישיבת נבש

מעייני חיזוק וזמנונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לנו וחי נלכך
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

איה החתן והכלה

אם זה צחצוח שיניים או זהירות בדרכים - שהם נושאים השייכים לכל המין האנושי ואפילו לקופים ולחתולים שגם הם צריכים ללמוד איך לחצות את הכביש ובהחלט לא יזיק להם לצחצוח שיניים - אם זה שאר מיני עיסוקים כמו ביזנעס, חשבונאות, טבע, הנאות ובילויים וכו' וכו'...

אבל לדבר על החתן והכלה, על המטרה לשמה נברא האולם העולמי וכל אשר בו, על ה"לך דודי לקראת כלה" שמתרחש בו, הס מלהזכיר, ולמה? כי אז מתגלה חוסר השוויוניות, לפתע מתגלה שיש כאן באולם הגדול מיליארדים שאינם מחותנים לא מצד החתן ולא מצד הכלה. במקרה הטוב הם מצדדים, בעלי עגלה ומנעם, ובמקרה היותר נפוץ, סתם שנודדים שבאו כאן לאכול ולהתנאות מהמוזיקה והתפאורה.

את המסכנים הללו ניתן אולי להבין, כדי לא להרגיש סוג ב' הם חייבים להתכחש למציאות של ה"לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו". אבל מה חושבת הכלה עצמה בתוך ים המבולבלים הזה?

זה בדיק מה שהחתן רוצה לדעת, הקב"ה פונה לכנסת ישראל ואומר להם, תחליטו, רוצים חתונה לשם חתן וכלה, מה טוב - אם אתם מובדלים מהם - אתם שלי - אם אתם מבינים שכל מה שבראתי זה אך ורק לצרכי החתונה הגדולה - במטרה לקטש להאחיב ולייחד את החתן והכלה, קוב"ה וישראל -

הרי "אתם של"...

"כי בני ישראל מופרשים ומובדלים מן העכו"ם, כיון שכל ביאתנו לעוה"ז היא כדי להמליך אותו ית', ע"כ אצלנו גם ההנהגות של דרך ארץ הם גופי תורה" (נפש משיבת, מאמר ראשון).

אך "אם אינם מובדלים מהם" - אלא אתם רואים את עצמכם שווים לשנוררים ולמצרים ורוקדים ונהנים כמותם לקול מצהלות השניצל והברבורים - אז ח"ו "אתם של" נבוכדנצר וחבריו."

"אילו היינו משיגים את האמת היינו מבינים כמה אנו מובדלים בתכלית מן העמים" (משיב נפש - במדבר תשפ"ה).

ובכן, לקראת יום חתונתו ושמת לבו של השם עלינו כמשוש חתן, נביע בגאון מעומק לבנו "אני לדודי ועלי תשוקתך" ונתקטש קדם בוראנו בהכרזת: מובדלים אנחנו, מובדלים אנחנו. מובדלים אנחנו!!

כולם מכירים את הסיפור על האורח פורח שנשאל בחתונה 'מצד מי אתה?', אה... אה... התחיל האורח לגמגם, מ... מצד החתן, אבל השואל השווה לא ויתר, תגיד לי איך קוראים לחתן... ואז נזכר לפתע האורח שהוא בעצם מצד הכלה, כל זה רק עד שהתברר שגם את הכלה אינו מכיר. אז הבינו הילדים שהוא בעצם מחותן מצד השניצל...

דומה כי בימינו זו אינה בדיחה. החתן והכלה כבר מזמן אינם עומדים במרכז השמחה, הנושאים החמים בהם מתעניינים החברים הם דווקא הזמרים, המקהלה, השטריומלים, כמו גם היינות והמשקאות למיניהם. בעוד שבעזרת הנשים ישנם דיונים חמים על לבושי השדרה, עיצובי הפרחים, ברים וברבורים, שירי סטייל ועוד.

לפתע מתגלה שיש כאן באולם הגדול מיליארדים שאינם מחותנים לא מצד החתן ולא מצד הכלה

וכך כל למה? - כי בעולם שרוחות של ליברליות ושוויון נושבים בו, ניתן להבין כי לדבר על חתן וכלה זה חוסר שוויון, אין לך דבר מפרזי יותר מהם; אם אתה קרוב אתה שייך לסאן, ואם בא לך סתם כך להיכנס לשמחה רק מתוך שעמום או מתוך משיכה פנימית לשעת הפעלה מליאת ריגועים - אז אתה נחשב לסוג ב' או ג', מסתכלים עלי בחצי עין ומפטררים 'עוד איזה שנור'.

תארו לכם, שבכניסה לחתונה יוצב שלט; "היום מתקיים כאן אירוע מסעיר מלווה

בניחוחות נוסטלגיים מהמזרח המערבי בניצוח שלוימלע והמקפצים", ובהמשך הרשימה כמובן, שמות הצלמים, מעצבי הברים, הפרחים, השולחנות, התאורה והוילונות האירופאים, וכמובן התפריט העשיר שלא ישאיר פה אחד סגור, ועוד כהנה נקודות אור המדגישות אך את המשותף והמאחד של כל הנפשות, וכי אז היה שייך לשאול את האורח מאיזה צד אתה. חתן, כלה, מאן דכר שמיה, מה השאלה בכלל, אני מצד הכל, מצד האוכל, מצד הפרחים, הרצפות, הנברשות, הוילונות, המוזיקה והמוסקה וכו' וכו', ובעצם מצד מה לא...

החתן והכלה, מי מדבר עליהם בכלל, הם הרי המיעוט שבמיעוט מכל העסק הזה. השולחנות העופות והבשרים באולם שוקלים פי אלף ורבעה מהם, ובעולם מתקדם לא עושים עסק מהמיעוט המפריד...

ולמי שלא יודע, זהו בעצם הרעיון המרכזי של 'לימודי הליבה' שנוגדו על ערש הדמוקרטיה; ליבה = הלב של המין האנושי, ומה הוא הלב לדעתם, כל מה שמשותף לכולם.

שאלה • מהו סוד האקדמות שאומרים בשבועות?

תשובה: פיוט זה נתחבר ברוח הקודש גבוה, והוא מבטא דברים נשגבים בלשון צח שיש בו כח לעורר ולחזק, בוודאי יש ללמוד אותו היטב ולומר אותו בשבועות בדבקות ועי"ז נזכה שיאיר לנו אור היו"ט ביתר שאת.

שאלה • איך זוכים להתחדש בקבלת התורה?

תשובה: התחדשות יש לעשות עם תקוה ועם שמחה, ומתוך ידיעה שכעושים התחדשות מסייעין אותו מן השמים להתחדש, וה' יתברך בוודאי יעזור לו שיזכה להייליגע מחשבות, להייליגע התעוררות.

וידמה בעיניו איך שע"י פעולותיו להתחדש הוא אכן מתחדש בקרבת אלקים בהתחדשות נפלאה כמו שלא היה מעולם, וכן באהבת התורה כאילו היא חדשה אצלו לגמרי, א נייע תורה, כמ"ש חז"ל שבכל יום יהיו בעיניך כחדשים - עד שאכן יזכה שהתחדשות תהפוך אצלו למציאות ויהיה ממש כאילו קבל עתה התורה מחדש.

שאלה • זכינו להבחין להוראה, האם יש ענין לשאוף לכהן כמורה הוראה?

תשובה: כשיש לאדם שאיפה והוא מסוגל לכך, מה טוב. השי"ת יעזור לכם להיות רבנים כשרים, להאיר בכלל ישראל אהבת תורה וקיום המצוות. תקבלו כל אחד בסבר פנים יפות, להבין היטב מה שכואב לו, הן בספק בדבר הלכה, והן בשאר ענייני החיים.

אור של יישוב הדעת

מתוך שיחה לאברכים חסידי גור □ אייר תשפ"ו

בימינו, כל מי שרוצה יכול לקבוע לעצמו, לומר בכל יום דף זוהר, או כמה דפי זוהר, ועם הזמן יזכה להרגיש הארה גדולה.

וכמו שאמר רעיא מהימנא הרבי שמעון 'בזהר דא יפקון מן גלותא', וזה מדבר על כל אחד בפרטיות שרוצה לצאת מהגלות שלו, יאמר זוהר הקי, ועם הזמן יזכה להרגיש הארה נפלאה. אשריכם מה טוב חלקים שאתם זוכים בשנים האלה לכך, ה' יעזור שתשארו אנשים כשרים תמיד, וכן יהי רצון.

מה העצה להתחזק בשמירת העיניים?

שמירת הברית צריך להתחיל במסירות נפש, ועם הזמן האדם מתרגל בזה. ההתחלה של היהדות הוא קדושת הברית, ובתחילה זה הולך רק במסירות נפש ממש. ואח"כ יזכה להרגיש שזהו החיים, וזה יהיה מאד קל.

מה הדרך לחנך ילדים לקדושה?

לומר להם לשמור על העיניים. ובכל עת שבא איזה מחשבה להסיח את הדעת, לא להילחם, רק היסח הדעת וימשיך לדרכו. וכן כשבא עוד פעם מחשבה זרה, רק היסח הדעת בלבד. כי אם ילחם בזה, נעשה יותר גרוע. לכן רק יסיח דעתו כמה פעמים. כשיתרגלו בזה, יתמעטו הבלבולים בעור ה'.

אברך שיושב ולומד
בכולל, ומצליח בלימודו,
ורואה שהוא צריך להביא
פרנסה לביתו ולמשפחתו,
כמה יוכל להתאמץ
להשאר בכולל, להיות
מאוכלי המן, אימתי ידע
שרצון ה' שיצא לעשות
השתדלות?

אם יש מישהו שיעזור לו, מה טוב, ואם לאו ישתדל כפי המוכרח, לאכילה ושתיה ודמי שכירות, על זאת יש מצוה להשתדל. אבל העיקר הוא לשמור על הזמן, כשאדם שומר על הזמן, יוכל לחטוף הרבה הרבה מאד. כי שמירת הזמן הוא חלק מהאידישקייט.

לא לדבר דברים בטלים וחדשות, ואפילו כשבא חבר לדבר בענייני אידישקייט אם זה גורם ביטול תורה, עדיף לעסוק בתורה.

איך יכולין להתחזק בעבודת ה', ולהשאר דבוק תמיד בה', גם כשטרודים בפרנסה וגיודול הצאצאים.

אשריכם! אשריכם שאתם יודעים מתכלית הבריה לעבוד את השי"ת, זה בעצמו רכוש נפלא מאד, מליארדי אנשים מסתובבים בעולם הזה ואין יודעים בשביל מה באו לכאן ולאן הולכים מכאן, אשריכם ואשרינו שאנו יודעים בשביל מה נבראנו, וממה שצריכין להזהר. בפרט בענייני קדושה, ולעסוק הרבה בהתמדת התורה, גם כשאדם עסוק מאד, יקבע לעצמו זמנים לעסוק בתורה בלי הפסק.

הריני מברך אתכם מעומק הלב שתזכו שכל בניכם יהיו שומרי הברית ותלמידי חכמים, והאמונה הקדושה תימשך על ידכם וע"י בניכם ובני בניכם, לעולמי עד ולנצח נצחים. אשריכם מה טוב חלקים.

מה למעשה העצה להשאר בדביקות בה' גם כשיוצאים למלאכה?

...אני יכול לומר לכם שיש ספר 'לקוטי תפילות', תעשו לכם שיעור לומר בו בכל יום, אפילו כחצי שעה ברציפות לומר בספר 'לקוטי תפילות', אתם תרגישו חיות באידישקייט, וזה יתן לכם עידוד להמשיך לעבוד את השי"ת, וכן יהי רצון.

מצד אחד רוצה אדם להרגיש התלהבות וחיות, ומאיך צריכין ישוב הדעת. איך הולך יחד ההתלהבות וישוב הדעת?

ההרגשה הוא ענין שנשפע מהקב"ה, מה שנדרש מאיתנו הוא לקבוע, להיות קבוע בתורה ותפילה, אפילו בלי שום לב כלל. לעשות עם הפה בלבד, ועם הזמן יתעורר הלב ויזכה להתקרב להשי"ת.

ומה עושים כדי להשאר בישוב הדעת תמיד?

כמה שאדם לומד יותר תורה, הוא מיושב יותר. כשאדם נכנס לעבודת ה' בלי לימוד התורה, הוא יכול להיכנס לריבוי אור, התורה הקדושה נותנת לאדם אור של ישוב הדעת.

אימתי הזמן להתחיל ללמוד זוהר הקדוש?

יאר ה' פניו אליך

בבמדרש (תהלים ד): אמר רבי יוחנן, אמרו ישראל לפני הקב"ה, אנו אין לנו אלא הארת פניך, שנאמר "אלקים צבאות השיבנו האר פניך ונושעה". ובספרי (נשא מא): יאר ה' פניו אליך (ידוע שברכת כהנים היא ראש לכל הברכות ובה כלולים כל הברכות שבעולם) רבי נתן אומר, זה מאור השכינה, שנאמר: "קומי אורי כי בא אורך", ע"כ - והוא אור השכינה הנשפע מהמשכן ומבית המקדש כנ"ל, שכביכול יומשך אור ה' בעולמנו, ויגלה את הקשר של הקב"ה עם עמו ישראל, והוא תענוג הגדול שבכל התענוגים כאשר השי"ת מאיר פניו ומראה קירבה לאיש מישראל, וזה יביא את כל הישועות שבעולם.

ומזה משתלשלת גם מעלת הארת פנים אצל בשר ודם כמאמר בית שמאי 'הוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות'. אי אפשר לתאר ולשער את הטובה הגדולה שמשפיעים על הזולת אם מאירים לו פנים. כי סוד הארת פנים - ע"פ הקבלה - בעולמות העליונים הוא נעלה ונשגב מאד, כאשר יש הארת פנים מעולם אחד לזה שלמטה ממנו, נעשים תיקונים גדולים ועצומים ויחודים נפלאים הפלא ופלא, כי הארת פנים הוא המקור לכל הטובה בעולם הזה ובעולם הבא.

וכמוכן שעל דרך זה בין הבריות, שכאשר מאירין פנים ומסבירים פנים מביאים הרבה טובה וברכה, וכמוכא בגמרא (תענית ת): אם ראת תלמיד שלימודו קשה עליו כברול וכו' - בשביל רבו שאינו מסביר לו פנים, ע"כ. אבל אם יסביר לו פנים בודאי יקל עליו לימודו ויצליח.

(דרך כוכב, תי"ב)

ויגדל הנער ויברכהו ה'

מצאנו אצל שמשון הגבור שנאמר בו "פלישתים הריעו לקראתו וגו', ויצא לחי חמור טריה וישלח ידו ויקחה ויך בה אלף איש. ויאמר שמשון בלחי החמור חמור המורתים, (פירשי: "בלחי החמור לצבור חמרים רבים", והיינו שהרג ע"י הלחי המון רב עד שנחיו חמרים של הרגים, והוא לשון נופל על לשון), בלחי החמור הכיתי אלף איש. ויקרא למקום ההוא רמת לחי".

מיד לאחר מכן נאמר "ויצא מאוד", ואיתא במדרש שצמאנו היה גדול עד מאוד, עד שאף אם היה נברא מעין סמוך לו לא היה מסוגל לשאוב את המים ולהקריבו לפיו, שכל כך נחלש מהצמאון הגדול, "ויקרא אל ה' ויאמר, אתה נתת ביד עבדך את התשועה הגדולה הזאת, ועתה אמות בצמא ונפלתי ביד הערלים. ויבקע אלוקים את המכתש אשר בלחי ויצאו ממנו מים וישת", ואיתא במדרש שנמשכו המים עד לפיו, "ותשב רוחו ויחי על כן קרא שמה עין הקורא אשר בלחי".

יש להבין מדוע נענש שמשון בצמאון נורא כזה מיד לאחר הצלתו. והביאור בזה, כי לאחר הצלתו מהפלישתים קרא למקום 'רמת לחי', ובשם זה לא מרומז הודאה להשי"ת, והרי כל גבורתו באה לו מהשי"ת, וכמו שנאמר שם "ותצלח עליו רוח ה'", והיכן הוא ההודאה. ודיבור כזה הוא דיבור בלא אלוקות, וכבר הזהיר על זה רביה"ק, שצריכים למלא הדיבורים באמונה והודאה, דיבור באופן של "ורוממתנו מכל הלשונות". אולם לאחר שצמא למים הכיר מיד בסיבת העונש, ואז קרא שם המקום 'עין הקורא אשר בלחי', שנברא המעין על ידי מה שצעק להשי"ת, וכאן כבר מוזכר שם ה'.

(אוסף אמרים חנוכה, מאמר ו)

גבוה מעל גבוה

חידושים שלא נתגלו

בהקדמה לספר פאת השולחן מביא ממקובל אחד בשם ר' הירץ שכתב בסידורו: הנה אע"פ שהראשונים היו גדולים פי כמה וקטנם עבה ממתנני, עם כל זה אל תתמה שהדורות האחרונים מגלים חידושים שלא נתגלו לראשונים, כי קבלה בידינו כי "לכל זמן ועת לכל-הפץ תחת השמים". (קהלת ג, א), וכאשר בא זמן גילויין של אותם הענינים הגבוהים מגלה אותם השי"ת ע"י הצדיקים שבדור ההוא, עכת"ד.

והוא כאמור, שחידושי התורה שייכים לנשמות, כי כל נשמה יש לה חידושי תורה השייכים לה, והיא אשר צריכה לחדש אותם באותו הזמן ובאותו הדור שנמצאת בעולם הזה.

ובחז"ל מובא שהתורה שבע"פ צריכה להיות חשובה כ"כ, שכאשר שומעים דרוש וחידוש אמיתי הבנוי על יסודות התורה, גם מקטן שבישראל, צריך להיות חשוב כאילו שמעו מגדול שבישראל. ולא רק מגדול שבישראל אלא כאילו שומעים אותו מע"ב זקנים שבימי משה, ולא רק כשומע מע"ב זקנים אלא כמי ששמעו ממושה מפי הגבורה. עד כדי כך מגעת חשיבותה של תורה שבע"פ, וכל איש מישראל יש לו את החלק שלו בתורה שבע"פ, וזוכים לזה ע"י ריבוי של לימוד ביגיעה, וכשהשי"ת מסייע בידו נפתחים לו שערי החכמה והוא מתחיל להרגיש נועם מיוחד בתורה.

וסופה מתוק

כי אכן בכללות זה דרכה של תורה, שבתחילה ישנם קשיים גדולים, ואח"כ מרגישים חיות עצומה.

והפסוק "שמחה לאיש במענה-פיו ודבר בעתו מה-טוב" (משלי טו, כג), מתפרש, שהוא שמח כאשר הוא מיישר ומענה את פיו לתורה.

ויש ביאור נוסף 'שמחה לאיש במענה פיו' - 'מענה' מלשון מעון, שהוא כמו דר ומתגורר בדיבורים שהוא מוציא מפיו. כלומר שהאדם מוצא מנוחה ומעון לשבת בו ע"י התורה שבתחילה עמל עליה קשות.

והוא בדוק ומנוסה, שבתחילה נופל קושי גדול בעמל בתורה, אולם אם הוא ממשיך ולא מרפה אזי התורה נעשית לו כאויר לנשימה ממש.

והתורה שהיא הדבר החשוב והמעולה ביותר בחיי כל איש מישראל היא ממתיקה כל הדינים מעליו, כי התורה הקדושה נמשכה וירדה מהקב"ה בעצמו עד שירדה לכאן ונתלבשה בתורה הנלמדת על ידינו, כלומר בהיות דאביי ורבא, וכאשר האדם עוסק בה הוא כביכול אחוז בהקב"ה.

סוד הנענוע

בספר החיים הנ"ל (מאחיו של המהר"ל מפראג ז"ע) מובא הסבר למה שאנו רואים בעינינו שכאשר לומדים שאר חכמות מחכמות העולם אין מתנענעים בשעת הלימוד, ואילו בלימוד התורה"ק מתנענעים כל העת שלומדים, ולפלא, שכאשר התינוק אך מתחיל ללמוד א-ב הוא כבר מתנענע.

ומבאר זאת, כי התורה הקדושה נמשכת מהקב"ה לבדו, וכן דרך החבל הבא ממקום גבוה, שהוא מתנענע למטה. לכן כאשר יהודי לומד הרי הוא מקושר בבורא כל העולמים ונאחז בו כביכול, וממילא הוא תלוי במקום שראשו גבוה מאד מאד, לכן כאשר הוא נאחז למטה, הוא מתנענע.

מפלאי פלאותיו של הקב"ה, שמסר לנו את תורתו מגבתי מרומים והלבישה באופן שנבין אותה בשכלנו המגושם, ואכן אנו לומדים ומבינים אותה, ועל ידי שלומדים מתדבקים בהקב"ה בעצמו כביכול.

האר"י הק' מביא בתחילת שער הכוונות אודות ההלכה שכאשר נועל האדם את נעליו, צריך לנעול תחילה את נעל ימין ולאחר מכן את נעל שמאל, ולענין קשירה, קושר בתחילה את השמאלית ולאחריה את הימנית. שחכמי הפשט למדו זאת מחז"ל שאמנם צריך לכבד את הימין על פני השמאל, אבל לענין קשירה, מכיון שקשירת התפילין היא בשמאל, ומפני כבודה של התפילין נהגו לקשור את השמאל תחילה ככבוד לתפילין (אור"ח סימן ב' סעיף ד', שבת דף סא).

ומגלה האר"י"ל שיש בזה סודות נפלאים מדוע צריכים לדקדק ולהגות באופן כזה דוקא, כי יש בזה סוד גדול טמיר ונעלם שעי"ה הנגהה הזאת זוכים אליה. וכל בכללות אנו רואים בזה"ק שמשבח פעמים רבות את סדרי התפילה ומנהיג ישראל, ואומר זכאה חולקיה דישאל שידעיים איך לעבוד את ה' בדיוק לפי סדר בנין העולמות העולמות העליונים. כי פשטי התורה ותורת הסוד קשורים ואחזים זה בזה, ואם לומדים אותם באמת כראוי וכיאות כפי שקבלנו אותם, הם קולעים אל המטרה הגבוהה שבעולם □ כי שורש התורה הוא גבוה מעל גבוה.

והיא זכות גדולה ועצומה שהקב"ה נתן לנו את תורתו הק'. ובגמרא (נדרים) איתא שכל סיבת חורבן ביהמ"ק היה שלא ברכו בתורה תחילה, כלומר שלא החשיבו כהוגן את התורה עד שלא מצאו מקום לברך עליה.

זכות עצומה

וצריכים אנו לשגן ולחזור ולשגן לעצמנו, כי זכות גדולה נפלה בחלקנו, שקבלנו את התורה, והתורה שנמסרה למשה רבינו מפי הגבורה נמצאת בידינו ואנו יכולים ללמוד תורה, והקב"ה זיכה אותנו שהתורה מלובשת באופן כזה שהיא סמוכה למדרגת שכלנו, כדי שנוכל גם אנחנו לעסוק ולהתעדן עליה, ועל ידה אנו יורשים חיי עד.

וכי יש טובה גדולה מוז שעשה לנו האלקים, שהלביש את תורתו הקדושה בעולם הזה הבבנה כזו שבמידת-מה היא קרובה לשכלנו, שכל האנושי [אמנם גם בפשטותה היא גבוהה מעט משכל האנושי אבל בכל זאת ניתן ללמוד אותה ולהבינה בדעת שלנו] - כדי שגם בעולם גשמי כזה ובגוף חמרי כמו שיש לנו נוכל להתאחז עם השי"ת ע"י לימוד תורתו הקדושה, וכמו שכתוב בזהר (חי"ג ט ע"ב) כל מאן דאשתדל באורייתא אחיד בקב"ה" [מי שעוסק בתורה הוא אחוז בקדוש ברוך הוא].

ודבר זה הוא מפלאי פלאותיו של הקב"ה, שמסר לנו את תורתו מגבתי מרומים והלבישה באופן שנבין אותה בשכלנו המגושם, ואכן אנו לומדים ומבינים אותה, ועל ידי שלומדים אותה, מתדבקים בהקב"ה בעצמו כביכול...

התורה המיוחדת שלך

אמנם השגות המצוות הקדושות בתכלית, נשגבה היא עד מאוד. עכ"ז צריך לדעת כי כל איש מזרע ישראל יש לו שייכות אליהן אם מעט ואם הרבה, כנאמר: "כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאה הוא ממך ולא רחוקה הוא. לא בשמים היא וגו' כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו" - כלומר, שכל אחד שייך ללימוד התורה וקיום המצוות, וכל אחד כפי מדתו גם שייך לזכות להשגה בהן.

זאת ועוד, לכל אחד מישראל יש 'פנים של תורה', כלומר בכ"א טמון חלק מתורה שבע"פ, כנ"ל. כי התורה ניתנה לקיימה בפה, וכאשר עוסקים בתורה שבכתב ושבע"פ, ועוסקים בהם יומם ולילה ושמים כל מעינים בזה - ע"י זה יזכה לקבל זיכך והארה, ונפתח ונתגלה אצלו הנועם המיוחד שיש לנשמה שלו בתורה, ועי"ז יורש את חלקו בתורה. וסגולה זאת נמצאת בכח אצל כל יהודי ויהודי, וכל יהודי יכול לפתוח מעיין כזה בתורה"ק מהחלק השייך לו, שלאיש מלבדו אין את המפתח לזה.

להשאר מבני היכלא דמלכא

ב"ה יום ה' לסדר בהר, שלשים יום למספר בני ישראל תשל"א פעה"ק ירושלים ת"ו בב"א

שעדיין הי' ילד. ושאל ר' יוסי את ר' שמעון, למה לא נאמר 'כי טוב' בשני, היינו ביום השני לבריאה. ואמר לו, נשאל לינוקא, היינו שישאלו את ר' חייא שכאמור היה ילד, ואמר לו ר' שמעון, אימא לי ברי, מפני מה לא נאמר כי טוב בשני, והשיב לו ר' חייא, מפני "שאין טוב אלא באחד", היינו שמפני כך לא נאמר כי טוב בשני כדי ליתן מקום לדרוש את הדרש הזה "שאין טוב אלא באחד" (להדגיש את יחודו ואחדותו של מקור הטוב ית"ש), הגם שנכפל אח"כ כי טוב בשלישי, וגם בכל ימי הבריאה נאמר כי טוב, אבל יש כלל שכל שינוי שבתורתנו הק' היא ליתן מקום לחכמים לדרוש ולומר להם, דרשוני...

ואם אין האדם נגרר אחר השקר המדומה, ומתרומם מתוך החושך והשקר - נשאר בחלקו של הקב"ה מבני היכלא דמלכא, כי מהירות מתיקות השקר חולף ועובר, ומי שבא לקנות אפרסמון אומרין לו 'המתן' עד שאמדוד עמך, כדי שנתבסס אני ואתה (יומא לט ע"א), והכל מתהפך לטוב אם ממתנינים.

[...] אם האדם בורח תמיד אל האחד, אל השי"ת, אזי כשם שהקב"ה הוא נצחי כן הוא נעשה נצחי, וזכה שהכל מתהפך אצלו לטובה גמורה, ונעשה מהכל ניגון נפלא, זייער א שיינער ניגון, ומכל הירידות שהיו בחלקי השיר באמצע הניגון, נעשה אח"כ עיקר יופי ושמחת השיר.

הדורש שלומך וטובתך והצלחתך וישועתך וישועת כל ישראל הכלל והפרט וגם לישועתי בגשמיות ורוחניות.

יעקב מאיר שכתער

אל כבוד ידיד נפשי ולבבי הרב החסיד ר'... שליט"א עם כל אשר אתו ועמו יחיו ויתענגו על רוב עוז ושלום.

אחדשה"ט ומאווה לשמוע מאתו אך חסד וטוב.

תהי משכורתך שלמה מאת ה' בכל הברכות שמנו חז"ל לעושי צדקה וחסד עם הבריות, וימלא ה' את כל משאלות לבבך לטב ולחיים ולשלם ברב ברכות ושובע שמחות.

המצב כאן בארץ ישראל קשה והאנשים לחוצים מאד, כי המלחמה שסביבנו מן המצרים הולכת ומתחזקת, שמפילים חללים מדי יום ביומו הי"י וע"פ שכל האנושי אנו כספינה המטורפת בים, ולולי ה' עזרתה לנו, ורק מאת ה' היתה זאת והיא נפלאת בעינינו, וגם הרוחניות בכאן היא למעלה מדרך הטבע, כי סוף כל סוף אנו תחות שולטנותא דערב רב המובא בתיקוני זהר (תיקון כא) שזה יהי הגלות האחרון.

והעיקר להתרומם מתוך החושך השולט בזמן הזה, ולא להגרר אחר השקר השולט בתוך החושך, כי אין השקר שולט כי אם בתוך החושך, וכשיהי' אור, יתבטל השקר ממילא, כמאן דלא הוה, ויתגלה האמת שאינו אלא אחד, כמובא בסי' נ"א בלק"מ, שהאמת שהוא אחד אינו אלא טוב, אבל שקר הוא הרבה וכו' בבחי' (קהלת ז: טט) "בקשו חשבונות רבים" ע"ש, ושקר אינו שולט כי אם בעת החושך.

ראיתי פעם בזהר (זהר חדש בראשית יג) שר' שמעון בן יוחאי זיעוכ"י הי' בחתונה, והי' שם ר' יוסי, והי' שם גם ר' חייא רבה

סיפורים ולקחיהם | מאת מו"ד שליט"א

נפשות חסידי

תמהו שאפילו בשעה נוראה כזו, סמוך לפטירתו, היו מחשבותיו של הזקן שקועות עמוק עמוק בעניני ממון.

כי כך דרכו של הבעל דבר, לא די שהוא מכביד על האדם כל ימי חייו יומם ולילה, ומסית אותו להיות מורד במלכות דקדושה, אלא אף ברגעיו האחרונים של האדם בזה העולם אינו מוכן להרפות ממנו.

וכפי שהאדם מתנהג בעולם הזה כך הוא מתנהג בעולם האמת, אחרי מה שהוא נמשך כאן אחריו הוא נמשך שם, כמו שמובא בזהר הקדוש: "כפום מה דאיתדבק בר נש בהאי עלמא ואתמשיך אבתריה, הכי איתדבק בההוא עלמא", הי"י.

בית הכנסת של חסידי ברסלב בווארשא, בירת פולין, היה בקומת קרקע בתוך בית מגורים גדול של נכרים. בין הדיירים באותו בנין היו גם יהודים. ויהי היום ויהודי מדיירי הבנין נכנס לבית הכנסת וסיפר שאביו שוכב חולה אנוש והוא חושש שכל רגע הוא עלול להסתלק מן העולם, ולכן בקש מכמה ממתפללי בית הכנסת לעלות לדירתו כדי להשלים מנין בעת יציאת נשמתו.

כשנכנסו, ראו איש זקן שוכב על מיטתו ומראה סימני גסיסה ממש. האיש הזה עסק כל ימיו בקניית מטבעות זהב, וראה זה פלא כאשר נפסקה הגסיסה לזמן מה הבחינו שהאיש עושה תנועות בידיו כמי שמונה מעות, והמה ראו כן

מטבעות בגסיסה

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

שמחה לאיש
במענה פיו
ע"י שמענה
פיו בריבוי
דיבורי
תורה זוכה
לשמחה